

Για να σώσει ο Θεός τον άνθρωπο, έγινε άνθρωπος - δεν έφτιαξε ένα σύστημα

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)



[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1JXuA7f>]

11. Το δόγμα ως ζωή και εμπειρία της Εκκλησίας, τι έχει να δώσει στην καθημερινότητα των ανθρώπων;

Το δόγμα είναι η περιγραφή της ζωής της κοινότητας με τον Χριστό. Ένα τρόπο, έχει λοιπόν να δείξει, που καλεί σε αναλογική σχέση ζωής.

12. Γιατί ο Θεός έπρεπε να ενανθρωπίσει και να λάβει όλον τον άνθρωπο «*δίχα αμαρτίας*»; Άλλος τρόπος δεν υπήρχε για να σώσει ο Θεός το ανθρώπινο γένος;

Θεωρητικά υπήρχαν πολλοί δρόμοι, λένε διάφορα οι πατέρες γι αυτό. Όμως η σάρκωση αποκαλύπτει την απόλυτη κατάφαση του Θεού στον άνθρωπο, την απόλυτη πρόσληψη της υλικότητάς του, τον ολοκληρωτικό του αγιασμό. Μια τέτοια βέβαια πρόσληψη, προϋποθέτει το μυστήριο της κενώσεως. Και αυτό ο Υιός το γνώρισε καλά.



OLYMPUS DIGITAL CAMERA

13. Στη διδακτορική σας διατριβή με τίτλο «Η Θεοτόκος κατά τον Κύριλλο Αλεξανδρείας», γράφεται ότι ο Νεστόριος προσέγγιζε τον τρόπο λειτουργίας του μυστηρίου της θείας Οικονομίας με έναν άκρατο ορθολογισμό και γι' αυτό αρνούταν τη θεομητρότητα της Παναγίας και κατ' επέκταση τη θεότητα του Χριστού. Τον ίδιο ορθολογισμό συναντάμε στον Άρειο που χαρακτήριζε τον Λόγο του Θεού ως κτίσμα, καθώς και στον Γάλλο Φιλόσοφο του 19^{ου} αιώνα Ernest Renan ο οποίος έλεγε για τον Χριστό πως «οι αιώνες θα διακηρύσσουν ότι μεταξύ των υιών των ανθρώπων δεν γεννήθηκε κανένας υπέρτερος σου • Θεός όμως δεν είσαι». Τί ήταν εκείνο που εμποδίζε τους αιρετικούς να δεχτούν τη θεομητρότητα της Παναγίας και τη θεότητα του Χριστού και γιατί τους χαρακτηρίζετε μεγάλους ευσεβιστές;

Η αδυναμία παραδοχής του θαύματος. Η απόλυτη πίστη στον κτιστό εαυτό και η άρνηση να δεχτούν αυτό το κάτι που υπερβαίνει την κτιστότητα, αυτή τη θεία πνοή που είναι η μόνη που σώζει. Ο αιρετικός ευσεβισμός είναι στ' αλήθεια μια γη χωρίς ουρανό, ένας κόσμος χωρίς ουρανό.

14. Ο Γάλλος αθεϊστής φιλόσοφος της σύγχρονης εποχής Michel Onfray, τι δεν είδε στη θεολογία του σώματος και χαρακτήρισε το Σώμα του Κυρίου ως «*ακρωτηριασμένο, ταπεινωμένο, κατακομματιασμένο*»;

Η πρόκληση της σύγχρονης αθείας είναι μεγάλη και μπορεί να γίνει γόνιμη εάν αξιοποιηθεί από τη νεότερη, κυρίως Χριστιανική θεολογία, ως αφορμή άσκησης

αυτοσυνειδησίας. Η περίπτωση του Ονφρέ είναι ιδιάζουσα. Το μεγάλο του πρόβλημα είναι ένας κρυμμένος αντιανθρωπισμός, ένας κρυμμένος ανθρωπολογικός ρατσισμός και τούτο διότι θεωρεί ως πλήρη άνθρωπο τον υγιή άνθρωπο. Σε αντίθεση με τον Πεντζίκη, ο οποίος «πειραγμένος» από το άρωμα της Ορθοδοξίας γράφει, πως ο ασθενής άνθρωπος είναι μνημείο απεριορίστου κάλλους. Γιατί η ασθένεια, η φθορά και η αλλοτρίωση αποκαλύπτουν την αληθινή φύση της κτιστής υπάρξεως, η οποία πληρώνεται μόνον με την ένωσή της με το άκτιστο.

15. Στο δοξαστικό του Μ. Σαββάτου «Τον ήλιον κρύψαντα» που ψάλλει η αγία μας εκκλησία, γίνεται λόγος για τον «ξένον». Και μάλιστα στο τροπάριο επικρατεί επτά φορές η φράση «δος μου τούτον τον ξένον». Ποιο είναι το νόημα της φράσης αυτής και δη για τον σύγχρονο άνθρωπο;

Σε αυτό το εκπληκτικό ποίημα του Μ. Σαββάτου, αποκαλύπτεται με εξαιρετικό και ξεκάθαρο τρόπο το μυστήριο της σαρκώσεως του Λόγου. Τι είναι στ' αλήθεια η σάρκωση; Ένα άδειασμα και μια πρόσληψη. Μια έξοδος που δίνει ελπίδα στην πρόσληψη. Ο άνθρωπος είναι φτιαγμένος για συνάντηση. Η φύση του είναι σχεσιακή. Γεγονός που προϋποθέτει την επεκτατική του έκσταση. Και μια τέτοια έκσταση δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί μόνο με τη συνάντηση αυτού που είμαστε, αλλά κυρίως με τη συνάντηση και ολοκληρωτική πρόσληψη αυτού που δεν είμαστε.

Ο Λόγος για να σώσει τον άνθρωπο δεν έφτιαξε μια ιδεολογία, ένα φιλοσοφικό σύστημα. Έγινε άνθρωπος, παραμένοντας πλήρης Θεός και κάλεσε τον άνθρωπο σε μια σχέση που πραγματώνεται όχι με την άρνηση του κτιστού του εαυτού, αλλά με την ένωση του, με την κατά χάριν ένωσή του με τον άκτιστο Θεό. Ο άνθρωπος έτσι αποκαθιστά την πληρότητα του νοήματος και ανοίγεται στη θάλασσα των εσχάτων. Τη θάλασσα δηλαδή του ελάχιστου αδελφού, του φτωχού, του ξένου, του κάθε διαφορετικού που ορίζει την πληρότητα της οικουμενικής διάστασης της Ορθοδοξίας και του Χριστιανισμού στο σύνολό του.

[Συνεχίζεται]

Επιμέλεια Συνέντευξης: Ηρακλής Φίλιος